

РЕШЕНИЕ

№ 1329

гр. София, 01.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 07.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10627** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл.84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Р. И., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Б., срещу РЕШЕНИЕ № 16114 от 31.10.2022г. на заместник-председателя на ДАБ при МС, с което по чл. 75, ал. 1, т.2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ, вр. с чл. 9 от ЗУБ, е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

По изложените в жалбата твърдения за незаконосъобразност на решението – се моли същата да бъде уважена. Навеждат се доводи за наличие на нарушение на чл.35 АПК и чл.75, ал.2 ЗУБ при изясняване на обстоятелствата и обсъждане на представените обяснения. На първо място се твърди, че административният орган не е съобразил факта, че съществува заплаха за живота и сигурността на жалбоподателя в страната му на произход във връзка с твърденията за заплаха от недържавен субект. Жалбоподателят сочи, че административният орган неправилно е анализирал бежанската история. Прави се оплакване от преценката при съотнасянето на бежанската история на Р. И. към чл.9, ал.1, т.2 и 3 ЗУБ. Навежда се, че не е направен достатъчно задълбочен анализ на актуалната обстановка в държавата на произход на жалбоподателя. С оглед изложеното се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и поддържа жалбата си, както и се представлява от адв. И.. Процесуалният представител поддържа становище, че

оспореното решение е неправилно и незаконосъобразно. Твърди, че незаконосъобразно е прието, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец. Повтаря се тезата, че Р. И. изпитва обоснован страх от недържавен субект. Лично жалбоподателят сочи, че организацията от която е преследван е „Джей Ем Би“ и нейни членове са пуснали фалшива жалба, че той развива подривна дейност срещу държавата, за да бъде съден. Твърдението направено в хода по същество от жалбоподателя, че има наказателно преследване срещу него, защото е получил призовка - не е скрепено с доказателства и най-вече това, че зад същото стои посочената неправителствена групировка.

Ответната страна чрез процесуалния си представител юрк. Х. оспорва жалбата и моли като неоснователна да се отхвърли. Поддържа, че правилно и законосъобразно е възприето в решението на зам.председателя на ДАБ МС, че не са налице предпоставки по чл.8 ЗУБ и чл.9 от ЗУБ. По същество допълва, че има противоречие в бежанската история относно отделни нейни елементи- напр. намерил е бъдещата си жена с рана в главата, а на друго място -се твърди, че е с намушкана в гърдите и т.н., поради което се моли да се отхвърли жалбата.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд – София град, I отделение, 47 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е в срок, от надлежна страна, поради което следва да се разгледат доводите по същество.

Във връзка с гореизложеното съставът на първо място приема следното:

Производството за закрила е започнало по молба вх.№РД09-ВР-2603 от 20.09.2021г. /л.125 от делто/ на Р. И. от мъжки пол, [дата на раждане] в Б., [населено място], обл. Н., гражданин на Б., вероизповедание – мюсюлманин - шиит, семейно положение - женен, с лични данни установени с декларация по чл.30, ал.1 т.3 от ЗУБ. Посочената молба не е последваща по смисъла на пар.1, т. 6 от ДР на ЗУБ. Молителят е на територията на Република България заедно със своята съпруга Р. К., която също е в процедура по предоставяне на международна закрила. С решение № 588 от 03.02.2023г. по адм.дело № 10626/2022г., АССГ Първо отделение, 64 състав е отхвърлил жалбата на Р. К. срещу решение № 16115/31.10.2022г. на зам.председателя на ДАБ – МС, с което ѝ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут /невлязло в сила/.

В производството на основание чл. 63а и сл. от ЗУБ е проведено интервю с кандидата за закрила при спазване на разписаните в посочените разпоредби правила – предварително уведомяване на кандидата на разбираем за него език, което е видно от положения подпис на стр.4 от протокол с рег. № УП-7138/14.01.2022г. /л.95 от делото/. Интервюто е проведено в присъствието на преводач. Видно от протокола за проведено интервю, Р. И. твърди, че напуснали със съпругата си държавата си на произход Б. заедно със своята съпруга легално с паспорт на през 2017г. като първоначално заминали за Л., където останали три години. След като напуснали Л. преминали през С. и Турция, като от Гърция укрити в камион се прехвърлили в България не по законоустановения ред. Жалбоподателят е заявил пред административния орган, че изпитва притеснения за своята сигурност. Заявява, че проблемите му започнали през 2013г., когато намерил настоящата си съпруга обляна в кръв и захвърлена до пътя. След като с брат си я отвели до болница, лекарите им

казали, че преди да я приемат трябва да отидат в полицията и дадат показания какво се е случило. Твърди, че дали малко пари на докторите и те се съгласили да я прегледат, като докторите констатирали, че раните са тежки и по препоръка на медицинските лица я преместили за лечение в [населено място]. В резултат на тримесечно лечение жена му възвърнала спомените си и споделила, че съпругът ѝ /бивш/ всъщност работи за някаква криминална организация. По време на интервюто Р.И. споделя, че тази организация е "Джей Ем Би". Разбрали, че съпругът на Р. К. търси човекът, който и е помогнал и я е закарал до болницата. Същата година се оженили и се преместили от [населено място] в Н. Г., защото първият ѝ съпруг я търсил в къщата на родителите ѝ. След известно време разбрали, че бившият ѝ мъж продължавал да разпитва за тях в [населено място] и дори убил братовчед на Р. К.. След тази случка се събрали с брат си и решили да платят на фирма, за да им издаде документи за пътуване до Л., където г-н И. свидетелства, че живеели спокойно две години. В проведеното интервю, жалбоподателят разказва, че собственик на магазин от който той пазарувал му споменал, че непознати лица (вероятно хора на бившият и съпруг) идвали със снимка на съпругата му и разпитвали за нея. Тази случка ги провокирала да напуснат Л. и да заминат за З. Европа. Не взели детето на съпругата ѝ с тях, защото се страхували, че може да бъдат хванати и да се случи нещо. Обяснява, че не се свързали с полицията в Б., защото „ако се оплачеш в полицията ще имаш повече проблеми, отколкото преди да се оплачеш“.

Р. И. е посочил пред административния орган, видно от протокол за проведено интервю на л.93, че не е получавал други заплахи и не е имал проблеми във връзка с принадлежност към някоя от категориите по чл. 8, ал. 1 ЗУБ - раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Също така е споделил, че не е членувал в политическа партия или организация. Твърди, че не е арестуван или осъждан в държавата си на произход.

В хода на административното производство е приета справка вх. № МД-348 от 21.06.2022г. /л.83 и сл./ относно актуалната обстановка в Б., съдържаща данни за общото положение в страната – форма на държавно управление, права и свободи на гражданите – религиозна свобода, актуална политическа и икономическа обстановка. При така изложената фактическа обстановка ответникът е формирал извод, на първо място, че не са налице предпоставки за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ, тъй като Р.И. не е направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване по причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група- не е налице „основателно опасение от преследване“. Молбата за предоставяне на международна закрила е мотивирана с евентуални негативни последствия и отмъщение от бившият мъж на съпругата си. Освен това липсват и каквито и да било предположения, че той е преследван в държавата му по произход, нещо повече- Р.И. не е заявил да е бил персонално заплашван, а заявените опасения от него попадат в категорията на предполагаеми бъдещи проблеми и са негови лични и необективни опасения, като същевременно не сочи други релевантни причини, обосноваващи опасенията му за преследване. В оспореното решение е мотивирано, че кандидатът за международна закрила не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ. Въз основа на справката относно обстановката в Б. не можело да се направи извод, че страната се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт. Р.И. напуснал родината си, не заради проблеми с общата обстановка в

страната, а и от същата не може да се формира извод, че за него биха настъпили каквито и да било неблагоприятни последици.

С тези мотиви решаващият орган е стигнал до извода, че не са налице предпоставките освен по чл.8 от ЗУБ, така и по чл. 9, ал. 1-3 ЗУБ за предоставяне на кандидата на хуманитарен статут. Поради изложеното по молбата на Р. И. е отказано предоставяне на международна закрила.

В СЪДЕБНОТО производство нови доказателства и искания не са направени от жалбоподателя. Ответникът е представил справка от 06.02.2023г. за актуалната обстановка в Народна Република Бангалдеш.

Не са представени доказателства за нововъведеното твърдение, че е призван и вероятно това наказателно преследване е инспирирано от неправителствената групировка "Джей Ем Би".

С оглед всичко изложено СЪДЪТ намира следното:

На първо място видно от заповед № 03-15 от 03.05.2022г. /л.82/ на основание чл. 52 ЗУБ Председателят на ДАБ е упълномощил ответника Д. К. в качеството му на заместник-председател на ДАБ с правомощията по чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ – да предоставя, отказва, отнема и прекратява международна закрила в Република България; отнема временна закрила в случаите по чл. 17, ал. 5 от ЗУБ; с изключение на правоцието са отнема закрила. С оглед изложеното се прави изводът, че ответникът е надлежен орган и е постановил валиден административен акт.

В административното производство са спазени регламентиранията правила в чл. 58 и следващите от ЗУБ – приета е молба за международна закрила от Р. И., същият е уведомен на разбираем за него език относно процедурата, която следва, видно от положен подпис на л. 103 върху писмено копие на Указанията, в проведеното интервю са участвали преводач от арабски език, дадена е възможност на кандидата да изложи историята си, зададени са му уточняващи въпроси- видно от протоколна л.92 от делото.

Не се споделя довода в жалбата за немотивираност на акта и постановяването му при неизяснена фактическа обстановка, вкл. и необсъждане на актуалната обстановка в страната му на произход. Обсъдена е актуалната обстановка в Бангалдеш, като са цитирани в решението различни източници на информация, и е формиран извод, че ситуацията в страната не се характеризира като въоръжен вътрешен или международен конфликт.

По приложението на материалния закон, също съставът намира, че същият е правилно приложен. Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея - чл. 8, ал. 1 ЗУБ. Съгласно чл. 8, ал. 4 и 5 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторемост, като действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация.

Правилно административният орган е обосновал извода за липсата на предпоставките за приложение на чл. 8, ал. 1 ЗУБ, тъй като в процесния случай по отношение на

чужденеца не са налице конкретни данни и доказателства, които да обосноват извод за основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Както самият той посочва при проведеното интервю, същият не е членувал в политическа партия или организация, както и във въоръжена групировка, както и че не е имал проблеми с официалните власти в страната на произход, не е бил арестуван, съден или осъждан, срещу него няма образувани дела, няма контакти с полицията в държавата по произход. Тези негови твърдения обосновават извод за липсата на основания по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Изложеното оплакване за заплахи във връзка с женитбата му с Р. К. са по-скоро от личен характер и не могат да бъдат квалифицирани по посочените разпоредби на закона. Нещо повече- бежанската история не е кредитирана и по отношение на същата с решение №16115/31.10.2022г. на зам.председателя на ДАБ – МС е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, като жалбата срещу посоченото решение е отхвърлена с решение № 588 от 03.02.2023г. по описа на АССГ, Първо отделение, по адм.дело № 10626/2022г.. В това решение е коментирало бежанската история на съпругата вкл. това, че може да е била жертва на домашно насилие, но на база същата не са установи основания за закрила. Посочено е, че в "действително, се установява, че жалбоподателката е постъпила за лечение в болница в Доха с констатирани физически наранявания. Но, този документ не може да установи по безспорен начин, че те са резултат именно от домашно насилие. Следва да се отбележи, че те са констатираны само един ден преди сключването на брак от ищцата. Не се установява как е бил сключен той, при положение, че се твърди, че жалбоподателката вече е била омъжена преди това за друг мъж, който я е малтретирал, непосредствено, един ден преди сключване на сегашния брак; как е разтрогнат предишния брак /ако е имало такъв/; не се сочи възможно ли е било, предвид това, че жалбоподателката е мюсюлманка и ако е било възможно - какъв е редът за разтрогване на бракове в Б.; какво е правното положение на бившата съпруга от вече разтрогнатия брак.

Следователно във връзка с бежанската история следва да се визираща, че СЪДЪТ споделя становището на ответника да не ѝ бъде дадена вяра. Видно от интервюто на оспорващия- напуснали са страната си през 2017г., но поради инцидент станал със съпругата му през 2013г.- същата била намерена от жалбоподателя и брат му на пътя с рана на главата. Причината за побоя е отношения с бившия ѝ съпруг, който и след инцидента е бил майка ѝ и братя ѝ. Няма данни да е посегнал на оспорващия и на жена му, макар въпреки, че са се местели постоянно, адресът им е бил известен за родителите ѝ. Оспорващият твърди, че съпругата му не била добре психически /в действителност на л.34 е диагноза от 29.11.2021г. за депресивно разстройство и тежък депресивен синдром/, поради което споделяла адреса им, но това -още веднъж разкрива, че ако е искал бившият ѝ съпруг е можел да ги намери и да им навреди. Каква е причината да бъде убит братовчед ѝ -от бившият ѝ съпруг -преразказано от Р. К. по думи от родителите ѝ, също не сочи, че конфликтът е извън личните отношения между нея и бившия ѝ съпруг. Следва да се има предвид, че тя има 2 /а не 1 както твърди оспорващия/ деца от съпруга ѝ, които и се отглеждат изначално от родителите ѝ. Видно от разказа ѝ на л.30- причината да бъде пребита - е това, че е искала да отиде в полиция, защото е заподозряла, че мъжът ѝ /бивш/ участва в извършването на криминални деяния. СЪДЪТ намира, че дори да е член на въпросната организация, то е посочено /в интервюто/, че държавата я преследва и дава награда за залавянето на

членовете ѝ, поради което съдът намира посочения конфликт за личен, развит на база на съществуващите семейни отношения.

Относно групировката "Д. Ем Би" -в действителност в справките няма данни за същата, но и жалбоподателят, представляван от адвокат -не е ангажирал такива. С определенията на насрочване №9234 от 24.11.2022г. на л.70 съдът е указал на страната, че трябва да докаже фактите, на които се позовава и черпи от тях благоприятни последици. След като страната се позовава на информация от интернет -следва да ангажира съответните данни. Видно от справка в интернет -не е спорно, че има отделни терористични и криминални действия на отпределени групировки в страната. Напр. през 2016г. в столицата Д. от джихадисти от местна групировка /Д. М. Б."/ са избити 20 заложници -предимно чужди граждани от ресторант. През 2017г. е арестуван духовния водач на обявена извън закона войнсвена групировка, отговорна за серия от нападения в Б. и т.н.. Следва обаче да се има предвид, че конкретни данни от нападения от посочената от жалбоподателя в близко време групировка няма. Дори и да имаше, както се посочи, съдът не намира връзка на визираната база за отношенията между бившите съпрузи, които са лични.

По отношение на основанията за прилагане на хуманитарен статут спрямо чужденеца по чл. 9 ЗУБ- също изводите на ответника са правилни. Предвид данните, съдържащи се в интервюто на молителя, решаващият орган е приел, че липсват доказателства жалбоподателят да е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 ЗУБ - като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко и унижително отнасяне, или наказание. Съгласно чл. 9, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Съгласно чл. 9, ал. 2 субекти, извършващи тежки посегателства по ал. 1, могат да бъдат: 1. държавата; 2. партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия; 3. недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че субектите, посочени в т. 1 и 2, включително международни организации, не могат или не желаят да предоставят закрила срещу тежки посегателства. В тази връзка, както вече беше посочено, самият жалбоподател твърди, че не е имал проблеми с

официалните власти, не е бил задържан, съден или осъждан, не твърди също така спрямо да е оказвано насилие. Следователно, споделят се от съда изводите на административния орган за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 ЗУБ.

Относно приложението на разпоредбата на т. 3 на чл. 9 ЗУБ, регламентираща предоставяне на закрила при реална опасност от тежки и лични заплахи, срещу живота и личността му като гражданско лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, следва да бъде отбелязано, че при разглеждането на този въпрос съдът съобразява и решение на Съда на Европейския съюз от 17 февруари 2009 г. по дело C-465/2007 г., съгласно което използваните изрази „смъртното наказание“, „екзекуцията“, както и „изтезанието или нечовешкото или унижителното отнасяне или наказание, наложени на молител“ в член 15, букви а) и б) от Директива 2004/83/ЕО, абсолютно идентични на тези, посочени в Закона за убежището и бежанците, обхващат ситуации, при които молителят за хуманитарен статут е специфично изложен на опасността от определен вид посегателство. От друга страна, посегателството, дефинирано в член 15, буква в) от Директивата като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхваща една по - обща опасност от посегателство - по - скоро се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, отколкото определени насилия. Освен това тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“. На последно място, разглежданото насилие в основата на посочените заплахи е квалифицирано като „безогледно“ -термин, който предполага, че насилието може да се разпростира към лица без оглед на личното им положение. В този контекст изразът „лични“ трябва да се разбира като обхващащ посегателства, насочени срещу цивилни лица без оглед на тяхната самоличност, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в

съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи тежките заплахи, посочени в член 15, буква в) от Директивата.

В това отношение следва да се уточни, че колкото по -способен е евентуално молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по -ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила. Съгласно посоченото решение на съда на Европейския съюз член 15, буква в) от Директивата във връзка с член 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че гражданско лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Съдът намира, че правилно е прието, че от приложената справка на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ - МС не може да се обоснове извод, че в страната на произход на бежанеца има безогледно насилие, което да достига толкова високо ниво, че да съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че със самото му присъствие на територията на съответната страна или евентуално на съответния район лицето се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. По делото е приложена справка вх.№МД-348/21.06.2022г. на л.83 и сл., част от административната преписка, като е приобщена и справка вх.№МД-75 от 06.02.2023г. на л. 130 и сл. Двете не се различават съществено по изложените в тях данни. Видно от представената актуална справка, е че не са налице и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17

февруари 2009г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл.15, б. “в” от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ.

При изследване на териториалния обхват и степента на насиетието в Б. се установява, че в държавата по произход на чужденеца, въпреки наличието на спорадични инциденти /ограничени на територията на столицата – Доха/, обстановката не достига до границите на въоръжен конфликт, по смисъла, заложен в Международното право и правото на Европейския съюз, като в района, където се твърди, че е живял Р.И., не се установяват проблеми със сигурността. От горесцитираната справка се установява, че състоянието на сигурността в държавата по произход е относително стабилно. Всичко това води до извода, обоснован и от административния орган, че в настоящия момент в страната не е налице въоръжен вътрешен или международен конфликт по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Наред с това, посочено е, че икономиката на Бангалдеш нараства с 6% годишно от 2005г., насам, въпреки подробно описаните в доклада негативни фактори. Б. е сред най- бързо развиващи се икономики в света през последното десетилетие, подкрепена от демографски дивидент, силен износ на готови облекла, паричните преводи и стабилните макроикономически условия, като страната е постигнала силно икономическо възстановяване от пандемията от COVID-19.

С оглед изложеното правилно ответникът и по същество е констатирал, че молбата е неоснователна и я е оставил без уважение, поради което и жалбата следва да се отхвърли.

На основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд, С.-град, I-во отделение, 47 –ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Р. И., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Б., срещу РЕШЕНИЕ № 16114 от 31.10.2022г., на заместник-председателя на ДАБ при МС, с което по чл. 75, ал. 1, т.2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ, вр. с чл. 9 от ЗУБ, е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено пред Върховния

административен съд.

СЪДИЯ: